

பஞ்சாட்சரம் வீட்டுக்கு நான் போகும் போது அனகேமாக கிட்ட வீட்டில் என்னொடும் இருக்கும் தவேசகாயமும் வலேவும் கிட்ட வருவார்கள். இந்தக் கழை ஒரு தனிக் கழை. இதன் விவகாரங்களும் தனி. தனி உலகம். மிருணாலோடும் ஒரு தனி உலகம். சீனிவாசனோடும் ஒரு தனி உலகம். அலுவலக நண்பர்களோடும் இன்னொரு தனி உலகம். எல்லா உலகங்களும் தனித் தனி என்றாலும் நான் அந்த எல்லா உலகங்களிலும் உலவுவது சகஜமாகத் தான் இருந்தது.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

அங்கு தான் பஞ்சாட்சரம், மணி இவர்களோடு கழிக்கும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில். அங்கேயே சாப்பிட்டுவிடுவன. அப்படித் தான் மெல்ல ஒவ்வொரு அடிவடைப்பாக என்னையறியாது, யாரும் நிர்ப்பந்திக்காது, நண்பர்கள் சமூகத்தில் மிதப்பில் மூட்டை சாப்பிடுவதும், பின்னர் பிரியாணி என்றும் பழகிப் போனன. இதுவும் பழக வகைநாளாகியது. எப்பவோ கட்டும் போது, ஏதும் கொண்டாடும் போது என்று இருந்ததால் அது எப்பவோ தான் நிகழும்.

1956 பிஸம்பர் கட்சியில் வலை கிடைத்து தில்லிக்குப் பயணப் பட்ட நாளிலிருந்து பஞ்சாட்சரத்தையோ மணியையோ பார்ப்பனே என்று நின்கைக்கவில்லை. ஒரு முறை நடுவில் நரமதையில் உடையுடைய காரணத்தால் நாக்பூர் வழி போகமுடியாது என்று திரிந்ததும், பிலாஸ்பூர் சென்று பிலாய் இரும்பாலநகரில் வலை செய்துகொண்டிருந்த மிருணாலபார்க்கலாம் என்று அந்த வழி சென்ற போது மிருணால், மஞ்சு சென்குப்தாவையெல்லாம் சந்தித்தோடு வலை, தவேசகாயம் பஞ்சாட்சரம் மணியையும் சந்தித்தன. எல்லாம் ஒரே ஒரு நாள் பகல். இது 1958 அல்லது 1959-ல் என்று நின்கைக்கிறேன். அது நான் இவர்களை சந்திக்க வேண்டும் என்ற திட்டத்தில் சென்றது. அதற்கு இடையில் ரயில் பாதை ரகசியமாக இருந்தது அந்த எண்ணத்தின் மனத்தில் விதைத்தது.

ஆனால் அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்று 2000 ஆண்டு சென்னைக்குத் திரும்பிய பிறகு அந்த ஆண்டே. பிச்சுமீர்த்தி நிறுத்தாண்டு நினவை விழா ஒன்றை சென்னை சாகித்ய அகாடமி ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அது தொடர்பான கருத்தரங்கு தரமணியில் இருக்கும் உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவன அரங்கில் நடந்த போது அங்கு திடீர் ரென் விரித்த வண்ணச் சட்டையுடன் நெடுதூரந்த உருவம் ஒன்று கண்முன் நின்று தரிசனம் தந்தது. யாரென்று திகைத்து நிமிர்ந்து பார்த்தால் அது பஞ்சாட்சரம். பழம் இலக்கியத்திலிருந்து நவீன இலக்கியத்துக்கு பஞ்சாட்சரம் தாவியதால் நிகழ்ந்த ஆச்சரிய சந்திப்பு அது. சந்தோஷமாக இருந்தது. கட்ட மருமகப் பிள்ளை மணியும். இப்போது பஞ்சாட்சரம் இருப்பது மேற்கு மாம்பலத்தில். ஒழிந்த வளைகளில், - ஓய்வு பெற்ற அரசு ஊழியருக்கு ஒழிந்த வளை என்று தனியாக இல்லலை. - ஹோமியோபதி மருத்துவம். இந்த மாற்றமும் எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது இதற்குப் பிறகு நான் பஞ்சாட்சரத்தை சந்திக்கவில்லை. நானும் மணியும் தொலைபேசியில் பேசிக்கொள்வோம் எப்போதாவது. பின் நாலாறு வருடங்கள் கழித்து திடீர் ரென் ஒரு நாள் மடிப்பாகத்தில் இருக்கும் வீட்டிற்கு நான் வளித்தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்திருக்க திடீர் ரெனெக்டேடத்தை திறந்து கொண்டு மணி வருவதைப் பார்த்தன. எல்லாம் ஆச்சரியங்கள் தருவதற்கே இருந்தார்கள்.

இப்போது நாங்கள் எல்லோருமே தாத்தாக்கள். அவரவர் பரேப் பிள்ளைகளோடு. மணி தன் மகள் வீட்டு மடிப்பாகத்தில் இருப்பதாகச் சொன்னான். 70 வயது நிரம்பிய ஜீவனை “சொன்னான்” என்று சொல்வது விசித்திரம் தான். இருந்தாலும் சந்திக்கும் போது 1950 களின் ஹிராகுட்/புரலா ஆண்டுகளில் வாழ்வதாகத் தான் நினைப்பு.

கிட்டத்தட்ட ஒரு தலைமுறைக்கும் மேல் காலம் கடந்த பிறகு எதிர்பாராது பழைய நடப்புகள் எதிர் நின்றால் எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறது. திரும்ப புரலா

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

வாழ்க்கைக் கதைகள்

அங்கு தவேசகாயம் அழைத்து வந்து எங்களுக்கு அறிமுகம் செய்த ஜார்ஜும் ஒருவர். அவரைச் சூலபத்தில் யாரும் மறக்க முடியாது. அனகே விஷயங்கள் அவர் சம்பந்தமானவை மறக்க முடியாதவையாக அவர் நினைவுகளை ஆக்கியுள்ளன.. எப்போதும் சிரித்துக்கொண்டும் ஏதாவது பாடிக் கொண்டும் இருப்பார். சாதாரணமாகப் பசும்போது கட்ட ஒரு குழுவோடும் மிகுந்த பாசம் காட்டும் மகத்தோடும் தான் பசுவார். அவர் அடிக் கடி பாடும் பாட்டு ஒன்று, சினிமாப் பாட்டுத் தான். ஹிந்தி பாட்டு.

ஸுஹானி ராத் டல் சுக்கி, ந ஜானே தும் கப் ஆவோகே.....(இந்த இனிமையான இரவு கழிந்து விட்டது. நீ வருவதாகத் தெரியவில்லை. எப்போது வரப் போகிறாய் நீ) என்று தொடங்கும் அது இன்னும் நிறைய புகார்கள் அளவும், புலம்பல்களும் நீண்டு கொண்டே போகும். எனக்கு மறந்து விட்டது. இன்னமும் “டல் சுக்கி” என்ற வார்த்தை சரிதானா என்பது தெரியவில்லை. அந்த பாட்டு சொல்லும் செய்தியில் எதிர்பார்ப்பின், ஏமாற்றத்தின் ஏக்கம் உருக்கமாகவும் இனிமையாகவும் இருக்கும். ஆனால் அந்தப் பாட்டு பாடும்படும் மெட்டு எனக்கு அவ்வளவாக உயர்த்திப் பசைக்கூடிய ஒன்றாக நான் நின்கைக்கவில்லை. ஆனால், ஜார்ஜ் அதைப் பாடும்போது கடைக்க நன்றாக இருக்கும். அதை நின்கைக்கும் போதே நன்றாகத் தான் இப்போதும் இருக்கிறது. இவ்வளவு காலம் நின்கைவில் நிலைத்திருக்கிறதே..

அவரோடு ஊரெல்லாம் சுற்றுவோம். எப்போது லீவ் போடலாம் எங்கயெல்லாம் சுற்றலாம் என்றே காத் துக்கொண்டிருப்போம். ஜார்ஜ், நான், தவேசகாயம், பஞ்சாட்சரம், மணி, வலு எல்லாம் ஒரு குழு. கும்பல். Gang என்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னால் தான் அதன் குணத்தைச் சொன்னதாக இருக்கும்.

கிறிஸ்துவ வருஷப் பிறப்புக்கு, சம்பல் பார் போய் பிரார்த்தனையில் கலந்து கொள்ளலாமா? என்று கேள்வி கேட்டு எங்கள் பதிலுக்குக் காத் திராமல் எல்லாரும் போவதாகத் தீர்மானமும் அவரே செய்துகொண்டும் விட்டார். இந்த கும்பலில் அவரும் தவேசகாயமும் இருவர் தான் கிறித்துவர்கள். ஏனைய கிறித்துவர்கள் அல்லாதவரையும் அவர்கள் அனுமதிப்பார்களா என்று கேட்டேன். யார் வேண்டுமானாலும் வரலாம். சொல்லப் போனால், நீங்கள் வந்து கலந்து கொண்டால் பாதர் ரொம்பவும் சந்தோஷம் படுவார்” என்றார்.

பின் என்ன? பிஸம்பர் குளிர். ராத்திரி சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டோம் ஸ்வெட்டரைப் போட்டுக்கொண்டாலும் அது குளிர்தாங்கப் போதவில்லை. நீலகிரி தோடர்களையப் போல எல்லாரும் அவரவர் கம்பளியை கழுத்திலிருந்து கால் வரை போர்த்திக்கொண்டு கிளம்பினோம். இரவு பத்து மணி இருக்கும். புரலா கமேப்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

எல்லையைக் கடந்தால், வெட்டி வெளிதான். நடுவில் மகாநதி. பாலத்தையே கடந்தால்
லக்ஷ்மி டுங்கிரி என்னும் கரடா. சம்பலப்பர் கிட்டத்தட்ட 10 மலைத் திரை
கவனிக்கவும். மலை. என்று சொன்னேன். கிலோ மீட்டர் இல்லை. நடக்க
ஆரம்பித்தோம். எல்லோரும் கட்டமாக பசிக்கொண்டு சின்றதால் குளிர
இருந்தாலும் அந்த இரவுப் பயணம் சந்தோஷமாகவே இருந்தது மகாநதிப் பாலம்
வந்ததும் அதன் அருகே இருந்த ஒரு குடிசையில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.
அது டீக்கடையா. டீக்கைக் குமாகடே கலாமே என்று எங்களில் ஒருவர் சிந்தனை
எங்கள் எல்லோருக்கும் பிடித்திருந்தது.

(80) – ஐந்தாம் பருவம்

அந்த இடத்தில் அந்த இரவு நேரத்தில் அங்கு ஒரு குடிசையில் விளக்கொளியும், அங்கு
டீக்கைக் குமாகடே கலாமே என்று என்னுடைய கிட்டைக்கும் என்பது எதிர்பாராத கிடைத்த ஒரு
சந்தோஷம். கிடைத்த சந்தோஷமா?, வானத்திலிருந்து தவிர்ப்பு பூஷ்ப மாரி பொழிந்த
கதையான. டீக்கைத் தது. கருத்தினைக் கருத்தினை. கதைகள் குளிரில் நடுங்க
வெவ்வேவென விரல்கள் தாளம் போட அந்த டீக்கைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு
விட்டால் அதுவே ஒரு சுகம் தான். ஆவி பறந்தது. அது டீயா? சாதாரண டீயா என்ன?
ஒரு டீ சாப்பிட்ட கதையைச் சொல்ல அல்ல நான் இங்கு நீட்டிப்புகள் அதன்
பிரதாபத்தைப் பாடவது. இன்றும் அது நினைவிலிருக்கிறது. அந்த சந்தோஷமும்
இதமும். அந்த டீ சாப்பிட்ட போது கிடைத்த இன்பம், அந்த டீயைப் போல இது நான்
வரை எனக்கு சந்தோஷம் தந்த இன்னொரு களாஸ் டீ எனக்குக் கிடைத்ததில்லை.

ஏதோ ஒரு அரபிக்கதை சொல்வார்கள். பாலவைந்ததில் வறுத்தெடுக்கும் வயிலில்
ஒருவன் நடந்து சின்ற கொண்டுக்கொண்டிருக்கிறான். தாகம். நாகம் வறண்டு போய்க்
கிடக்கிறது. வகுத்து நடுத்த பின் தவியாய்த் தவிக் கவிட்டுத் தான் அவனுக்கு ஒரு
தோப்பும் குட்டையும் கிடைக்கிறது. குட்டையில் இருந்த நீர் தான் எவ்வளவு
இனிப்பு?. நிறைய குடிக்கிறான். இவ்வளவு இனிப்பான நீரை அவன் குடித்ததே இல்லை.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

அதனால் தான் அல்லாதன இவ்வளவு வருத தியிருக்கிறானோ என்று அவன் மனதில் ஒரு எண்ணம் கீறிக்கொட்டிகிறது. உலகத்திலேயே இவ்வளவு இனிமையான நீர் இங்கு இருக்க அதை நம் பாதுஷாவாக்கும் கொடுக்கவேண்டும். அவர்தான் இதற்கு உரியவர் என்றும் சொல்ல வேண்டும். அவர் சந்தோஷப் படுவார் என்று தன்தோல்குடக்கையில் அந்தத் தண்ணீரை நிரப்பிக்கொண்டு பாதுஷாவிடம் போய்க் கொடுக்கிறான். இடையில் அரண்மனையில் பாதுஷாவை நெருங்க அவன் பட்டக்ஷடங்கள் வறே. எல்லாத் தடகளையும் தாண்டி அவன் பாதுஷாவிடம் கொடுக்கிறான். அது சாதாரண மனிதன் குடிக்கக் கூட லாயக்கில்லாத தண்ணீர். பாதுஷா அவன் எந்த நிலையில் இந்தத் தண்ணீரை அம்ருதமாகப் பருகியிருக்கவேண்டும், அதை அமிர்தம் என்றே நினைத்து இத்தனைக்ஷடங்களையெல்லாம் தன்னிடம் காட்டிய ராஜாவிஸ்வாசத்துக்கு மெச்சி அவனுக்குப் பரிசளித்தான் என்பது கதை.

அந்தக் குடிசையில் கிடத்தலீ, இன்றும் ஒரு இனிய நின்னவாக வாழ்ந்திருப்பது, அதை நானும் அதை அரபிக் கதைகளோடு ஒரு நீண்ட ராமாயணமாகச் சொன்னது அந்த நேரம், அதன் தவே, நண்பர்களின் இடையே அது தந்த சந்தோஷம் எல்லாவற்றையும் தான் காரணமாகச் சொல்லவேண்டும்..

இது அந்தக் குடிசைக் குக்கு மாத் திரமல்ல. எல்லாத்துக்கும் தான். புர்லாவில் என் அறகைக் கு அபிக்கபி வரும் CRK என்று நாங்கள் அழகைக் கு சி.ஆர். கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு நாள் அவன் அப்பாவோடு நடந்த கதையைச் சொன்னான். கல்யாணத்துக்குப் பொண்ணு பக்க ஊருக்குப் போயிருக்கிறான். நாலாநாடு பண்களையும் அவன் அப்பா அம்மாவோடு போய் பார்த்திருக்கிறான். அவன் அப்பாவைக் குத் திரப்தி இல்லலை. ஐந்தாவது பொண்ணைப் பார்க்க விரும்புகிறார். நம்ம பையன் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குப் பொறுக்க வில்லை. அவன், ஏதோ ஒரு இடத்தில் முன்னால் பார்த்த பொண்ணைக் குறிப்பிட்டு, “எதுக்குப் பா இன்னமும் அலையணும். அந்தப் பொண்ணை அழகாத் தானே இருக்காப் பா” என்று சொல்லியிருக்கிறான். “அதற்கு அவன் அப்பா “உன் வயசிலே அவன் என்ன எல்லாப் பொண்ணுமே அழகாத் தாண்டா இருப்பா. உனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. நீ பச்சோம் இரு. இதனை எங்கிட்டே விட. நான் எல்லாத்தையும் பாத்துக் கறனே.” என்று சொன்னாராம். அவனும் பச்சேவில்லை. இங்கு புர்லா திரும்பியதும் எங்களிடம் வந்து புலம்பினான்.” என் வயசிலே தான் நான் பக்கறதுக்குப் பொண் நன்னா இருக்கணும். அப்பா வயசிலா நன்னா இருக்கணும்? அவருக்கு இந்த வயசிலே பொண்களே வறெத்துப் போயிருக்காமே.” என்று புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். எங்களுக்கு சிரிப்பாகத் தான் இருந்தது. அவன் வதேனையில் நாங்கள் சிரித்துக் கொண்டிருந்தோம். இதுவும் எனக்கு அற்புத வருஷங்களாக நின்னவில் பதிந்து தான் இருக்கிறது.

இந்த புது வருஷப் பிறப்பு தினப் பயணம் அவ்வளவு சுவாரசியமானதல்ல. தொடர்ந்த இந்த மாதிரிப் பயணங்களாக இது தொடக்கமாகத் தான் இருந்தது. தொடர்ந்து அந்தக் குளிரில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். உடல் விரைத்தாலும், நடையின் சிரமம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு, (கர்நாடகாவில்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

விவசாயிகளும் ஆடும்மயே ப்பவர களும் இந் த மாதிரி உடையில் இருப் பதபை பத திரிகபை படங் களில் பாரத் திருக் கிறனே) நண்பர்களோடும் பச்சிக்கொண்டே மனித நடமாட்டமில்லாத இரவின் தனிமையில் சிலவது ஒரு இன்பம் தான் .

நாங்கள் யாரும் சம்பலப் பரில் சர்ச் இருந்த இடம் எதையும் பார்த்ததில்லை. ஹிராகுட்டிலோ புரலாவிலோ சர்ச் இல்லாத குறை தவேசகாயத்துக்கோ, வலுவூக்கோ திரியவில்லை. ஒவ்வொரு ஞாயிறும் சர்ச்சுக்குப் போகும் பழக்கம் அவர்களக்கு இல்லை. ஜார்ஜின் காரணமாகத் தான் நாங்கள் மட்டும் என்ன, அவர்களும் சர்ச்சைத் தடே அந்த இரவு புனித யாத் திரையில் இறங்கினோம் . நாங்கள் போய்ச்சேர்ந்த இடத்தில் சர்ச் ஏதும் இல்லை. எங்கோ ஒரு இடத்தில் ஒரு பெரிய பந்தல் போட்டிருந்தார்கள் . அந்த இடம் இப்போது எனக்கு நினைவில் இல்லை. நிறைய ஆண்களும் பெண்களாக பந்தல் நிறையக் கட்டம் குழுவியிருந்தது. காத் திருந்தார்கள் . நாங்களும் காத் திருந்தோம் . எனக்கோ நடந்த அசதியில் , இரவுக் குளிரில் தடுக்கம் கண்ணைச் சூழ்றியது. தடுங்கலாமா? திரியாது. உட்கார்ந்து கொண்டே கண்ணயர்ந்தது எனக்குத் திரியாது. இடையில் பாதிரியார் வந்ததோ, அதற்கு முன்னோ பின்னோ எதுவும் நடந்ததோ எதுவும் திரியாது. இடையில் என்னை எழுப்பியதும் யாரோ ஏதோ பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும் மங்கலாகத் தான் அப்போது திரையோடியது. அப்பவமேங்கலாக இருந்தது இப்போதும் மங்கலாகத் தான் இருக்கிறது. பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் , ஆண்களும் பெண்களும் நான் தடுங்குவதைப் அபிக்கடி பார்த்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று தவேசகாயம் சொன்னார் சிரித்துக் கொண்டே. என்னக்கே சலே செய்யச் சொன்னதா, இல்லை அவர்கள் சிரித்தார்களா? சிரித்திருப்பார்கள் தான் .

என்ன சாமிநாதன் , தடுங்கிட்டீங்க?. மார்ச் மாசம் ஈஸ்டர்க்கு நாம் வறே இடத்துக்குப் போகலாம் . இரண்டு மூன்று நாள் லீவ் போட்டுட்டு எல்லாரும் போகலாம் . நீங்க இதையெல்லாம் பாரக்கணும் சாமிநாதன் , அதுக்குத் தானே உங்களையும் கட்டியாந்தது! என்று சிரித்துக் கொண்டும் வருத்தத்துடனும் ஜார்ஜ் சொன்னார் .

ஜார்ஜ் மிக சுவாரஸ்யமான மனிதர் . சுவாரஸ்யமான என்ற சொல்லை இங்கு யார் வணைடும்மானாலும் எப்படி நீட்டி, அகற்றி அர்த்தப் படுத்துக்கொண்டாலும் , அவ்வளவு அர்த்தங்களையும் ஜார்ஜ் என்ற மனிதர் தரும் சுவாரஸ்யம் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்ளும் .

ஜார்ஜை நாங்கள் அறியத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்தில் , ஒரு முறை அவருக்கு உடல் நிலை சரியில்லாமல் போய் விட்டது. புரலாவில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி புதிதாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது.. நம்மீர் அதிகாரிகள் , நிபுணர்கள் அந்த 1951 லேயே எப்படி இருந்தார்கள் என்று சொல்வதென்றால் அந்த ஆஸ்பத்திரியின் மகத்வத்தைச் சொல்லவணேடும் . முன்னாலேயே மகாநதிக் குக்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:02• - •Last Updated•

••Friday•, 28 •October•, 2011 20:07•

கூறுக கே ஒரு ரயில் -ரோடும் பாலம் கட டி அதன் தரத் தை நிராகரித் த ரயில் வே துறையினர் தங்கள் பங்கு செலவதைத் தர மறுத்தனர் . அந்த பாலத்தின் மலே மனிதர்கள் நடக்கலாம் . லாரிகள் ஓடலாம் . மற்றபடி எந்த கனமான யந்திரமும் பாலத்தின் ஒரு கரையில் பாகம் பாகமாக பிரித்து லாரியில் எடுத்துச் சென்று பாலத்தின் மற்ற கரையில் சரேக்க வணேடும் . அந்த மாதிரித் தான் இந்த ஆஸ்பத்திரியும் . இது கட டி முடிந்ததும் , அப்போதைய ஓரிஸா கவர்னராக இருந்த மனேன் (வி.பி மனேன் என்று நின்கைக்கிறேன் சர்தார் படலேடம் சசெரெடிரியாக இருந்தவர்) அந்த மனேன் தான் திறந்து வகைக் வணேடும் என்று அழகைக் கப்பட்டு அவரும் வந்திருந்தார் . ஆகஸ்ட் மாதம் அப்போது நல்ல மழைக் காலம் . ஆஸ்பத்திரி விராண்டாவில் மாத் திரம் இல்லையென்று தன்னீர் . என்ன இது? என்று கவர்னர் கேட்டாராம் . பொறுப்பாக இருந்த என்சினீயருக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை . மௌனம் சாதித்தார் . ஆனால் அவருடைய உதவியாளர் என்சினீயர் தன் உயர் அதிகாரியை இந்த இக்கட்டான சமயத்தில் காப்பாற்றி நல்ல பெயர் வாங்க இது நல்ல சமயம் என்று துணிந்தார் . “ ஸார் , இது மழைக் காலம் . இங்கெல்லாம் நல்ல மழை . அதனால் தான் . மழை நின்றதும் சரியாகிவிடும் .” அதற்கு அப்புறம் என்ன நடந்தது? என்ற விவரம் எங்களுக்குத் தரப்பட்ட செய்தியில் தனிக் கை செய்யப் பட்டு விட்டது .

ஜார்ஜ் உடல் நிலை சரியில்லாது ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த போது மழைக் காலம் இல்லை . ஆஸ்பத்திரியில் 10 படுக்கைகளோ என்னவோ இருந்தன . அங்கு படுத்திருக்கும் நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை தான் அளிக்கப் படும் . சாப்பாடு உறவினர்கள் தான் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள் . ஜார்ஜுக்கு யாரும் உறவினர் கிடையாது . எங்கள் எல்லோரையும் போல அவரும் தனிக் கட்டை . தவேசகாயம் சொன்னார் . “ நீங்க வணோ சாமிநாதன் , அவருக்கு காலையில் பால் வாங்கிக் கொடுக்கிறீங்களா? ” என்றார் . நானும் மெனக்கெட்டு காலையில் பால் வாங்கிக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக் குப் போனேன் . ஜார்ஜ் எங்கே படுத்திருக்கிறார் என்று வார்டு வாசலிலிருந்தே ஒரு நோட்டம் பார்த்துக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தால் ஒரு நர்ஸ் ஜார்ஜின் படுக்கை அருகே . அவள் அவருக்கு ஒரு பால் களாஸை நீட்டிக் கொண்டிருந்தாள் . “ என்ன ஜார்ஜ்? உங்களுக்கு இங்கே ஒண்ணும் கிடக்காது என்று தவேசகாயம் சொன்னார் . அதான் பால் வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன் ,” . என்றேன் . ஜார்ஜ் சிரித்துக் கொண்டே , ஆமாம் . ஆனால் இந்த நர்ஸ் , “ நான் ஏற்பாடு பண்ணுகிறேன் , கவலைப் படவண்டாம் என்றாள் ” ஆகையால் நீங்கள் சிரமப் படவண்டாம் , “ னு சொல்லிட்டுள்ள .. ஆஸ்பத்திரியில் சரேந்த மற்று நாளே , அவ் விருவரிடையே ஒரு இதமான உறவு மலர்ந்து விட்டது இருவரிடையே உதடுகளிடையே தவழ்ந்த புன்னகையும் , சிறகடிக் கும் கண்களும் . வேறென்ன சொல்லும்? தவேசகாயத்திடம் இந்தக் கதையைச் சொன்னபோது , “ அதான் நீங்க வரவண்டாம்னுட்டார் ” என்றார் .

vswaminathan.venkat@gmail.com